

Xavier CORDAL

Amañece desde a ventá

Chegaron amodo, como acostuman, as eguas solemnes
e os altos salgueiros. Nin o cendal máis sutil de horas
daría retido o pé que se mergulla entre vapor frío.
Pastan da luz.

Remexo coa culler o tazón que soña, vexo
unha fisura no tapiz de cristal e sobre o lombo
do par de bestas derrámase o día. Fixádevos
como entra el polo rincho pequeno,
ao través da crina branca que se sacode
espantando moscas. Penso que tamén o pánico,
coma o resto dos deuses, necesita encarnarse.
Cando dou volta poño a cunca na mesa
e miro o reloxo da cociña. Non sei
se quedou alí o unicornio
pacendo tranquilamente
ou marcha comigo.